

HÅNDBOLD

AF CARL-JOHAN PICKEL

Håndboldspillet startede i det små i Viking i 1925, da mejerist Frahm fik de første damehold i gang. Han havde lært spillet på Ollerup Højskole. Frahm forlod dog Bornholm året efter, og derved gik spillet i stå igen.

I 1932 opfordrede bestyrelsen så overbejnt H. P. Reker til at gå i gang med håndbold, og det gjorde han. Han fik gang i damerne, der trænede på Galløkken.

Klubbens første håndboldkamp fandt sted den 20. august 1933 på Østergadebanen, hvor vores damer besejrede KFUK med hele 12-2.

Midt i 30'erne døde spillet så igen ud i Viking.

Næste mand til at forsøge at få gang i spillet var slagtermester Charly Lassen (i vore dage mest kendt for den store løberkarriere, han fik på sine ældre dage).

Starten var ellers ikke for god for Charly. Til den første træning mødte der således bare én spiller til træning. Det slog dog ikke Lassen ud. Han begyndte at opsøge potentielle spillere personligt, og på den måde fik han for alvor startet håndboldafdelingen, der har været aktiv lige siden.

De første 75 år af klubbens historie er godt beskrevet i jubilæumsskrifter, der blev udgivet ved Vikings 50 års- og 75 års jubilæum, så her beskæftiger vi os med de seneste 25 år.

NÅR ENDEN ER GOD...

Når enden er god, er alting godt.

Sådan lyder et gammelt ordsprog, og det kan meget vel bruges om håndboldspillet i Viking/Rønne i de sidste 25 år.

For efter storhedsperioden i 70'erne, begyndte det at gå tilbage gennem 80'erne, og nedturen fortsatte stort set helt frem til i år 2007.

I 70'erne var Viking/Rønne helt suve-

ræn på Bornholm med mange ungdomsmesterskabet, både seniorherrer og senior damer var i danmarksturneringen, og i 1977/78 havde klubben således tilmeldt hele 34 hold til vinterturneringen.

Toppen blev vel nået i 1974, da Vikings ynglingedamer vandt bronzemedaljer ved DM (det eneste bornholmske hold, der nogensinde har vundet medaljer ved et DM), samt først og fremmest, da vore seniordamer spillede fem sæsoner (1975-1980) i 2. division, vel at mærke den gang 2. division var landets næsthøjeste række.

Så vendte skuden for de store holdidrætter og dermed også for håndbold og Viking/Rønne. Enkeltmandsidrætter blev mere populære, børnetallet faldt, og der blev flere og flere tilbud – ikke kun idrætslige – til ung som gammel.

Ikke sådan at forstå, at vi ikke producerede gode spillere, for det gjorde vi. Men »fornuftsægteskaberne« i form af holdfællesskaber har til tider været dyre for Viking/Rønne. Vi har ofte stillet spillere til rådighed for holdfællesskaber, men i en del tilfælde har vi ikke fået spillerne tilbage. De har valgt at blive andetsteds, hvor man spillede i en højere række.

Men enden, den er sådan set god nok. For i den sidste færdigspillede turnering, inden dette skrift havde deadline, sikrede Viking/Rønne sig mesterskabet i såvel Bornholmsserien for herrer som Bornholmsserien for damer, og selv om det ikke kan måle sig med fordums tiders resultater, så var det dog en klar markering af, at Viking/Rønne igen er med fremme i bornholmsk håndbold.

Men lad os tage en tur gennem de sidste 25 år af Viking/Rønnes historie med stort og småt.

Sæsonen 1982/83 startede med en gyser. Maersk Air overtog flyruten fra København

til Bornholm, og det ville gøre det meget dyrere at have hold, der spillede i danmarksturneringen. Viking/Rønne havde på det tidspunkt damerne i 3. division og herrerne i danmarksserien, og formand Johnny Andersen (ja, det var også ham dengang) måtte se i øjnene, at rejseudgifterne for håndboldafdelingen kunne stige med omkring 100.000 kr.

Selv om DHF gav tilskud på 60 procent til damernes rejser og 50 procent til herrerens rejser, og der var hjælp at hente i Idrættens Rejsefond, så måtte afdelingen se i øjnene, at det kunne blive meget dyrt med de to seniorhold, der skulle rejse.

Dette kom så på et tidspunkt, hvor håndboldafdelingen efter flere års dårlig økonomi, endelig var kommet på fode igen. Man diskuterede at bruge båden på nogle af turene, men det ville så blive svært for spillere med børn, idet man skulle bruge op til 11 timer på at spille en kamp på den anden side af vandet.

Kvinderne blev igen klubbens lyspunkt, da de med Arne Mortensen og Mogens Dam (nu fysioterapeut for damelandsholdet) som trænere sluttede som nr. 4. i 3. division.

Herrerne måtte rykke ud af danmarksserien som nummer sjok, men var undervejs tæt på at tage sejren over topholdet Nyker/Klemensker, der lagde ud med seks sejre i træk. Rønne Idrætshal var propfuld af tilskuere, da Viking/Rønne var tæt på at stikke en kæp i hjulet på favoritterne. Hjemmeholdet førte således 15-14 med bare 50 sekunder tilbage af kampen, men så gik gæsternes Kenny Kofoed to gange i træk fra baglinjen og scorede til Nyker/Klemensker-sejr på 16-15.

Hvordan de havde det i familien Kofoed derefter melder historien intet om, men Kennys storebror, Kurt, var træner for Viking/Rønne.

Den 29. december 1982 satte to af klubbens mest trofaste støtter gennem nu snart 50 år hinanden stævne i Vestermarie Kirke.

Vera Thiesen og Palle Madsen blev viet, og samtidig blev deres lille, nuttede pige døbt Abbie. Klubmedlemmer var mødt talstærkt frem og modtog de tre uden for kirken. De to meget trofaste Viking/Rønne folk vender vi tilbage til senere.

Økonomisk kunne afdelingen ånde lettet op, da man trods de dystre udsigter holdt skindet på næsen, men spillerne var så også gået med til, at rejsen nogle gang foregik med båd, og at man kun rejste med 11 spillere.

Viking/Rønne hentede ingen førstepladser overhovedet i denne sæson, hvilket var noget af et særsyn. Til gengæld kunne man glæde sig over, at hele 40 børn var mødt op til den nye trend, minihåndbold.

TRÆNERPROBLEMER

1983/84 startede lidt kaotisk, idet der som så ofte før opstod et trænerproblem. Uffe Jensen havde sagt ja til damerne, og Palle Madsen ville tage herrerne, så alt skulle være på plads. Men så flyttede Uffe til København, og det gjorde, at Palle Madsen sluttelig rykkede over for at blive dametræner, mens Steen Hansen skulle tage sig af herrerne.

Damerne kom alt for sent i gang med træningen, mente den nye træner, der slet ikke havde de store ambitioner før sæsonstarten. Trods det lagde Viking/Rønne ud med fire sejre i træk i 3. division, for derefter at tabe med ét sølle mål på udebane (17-18) til Virum/Sorgenfri i overværelse af 350 tilskuere.

Succesen fortsatte længe. Således blev kvindeholdet hædret på rådhuset af Rønne Kommune for indsatsen, og holdet kvitterede ved at vinde med hele 17-11 over HIK, og derved var Viking/Rønne 3 point foran nr. 2 i rækken.

Så blev det til et sviende nederlag i Klemensker på 12-13, men da man derefter besejrede Virum/Sorgenfri 13-11, så lignede det en oprykning med tre spillerunder igen. Det gik da også planmæssigt, da Ydun

blev slået 16-14, og så manglede kvinderne bare ét point i de sidste to kampe, for at oprykningen var sikret. Hillerød gav så Viking/Rønne et ordentligt gok på 15-8, men i sidste kamp skulle vi møde AB, der lå næstsidst, så... Men »det umulige skete« (Bornholms Tidende), Viking/Rønne tabte 13-15, og derved var en »sikker« oprykning smuttet.

Kvalkampene mod Næstved gav heller ikke oprykning. Vi vandt 19-15 og tabte 12-24.

Herrerne havde ingen stor sæson. Kun få trænede og flere spillere flyttede på den baggrund. Det gjaldt f.eks. Per Tranberg, Jørn Ole »Dovne« Kofoed og målmanden Jørn »Batman« Pedersen.

VIBEKE GJORDE EN FORSKEL

Dameholdet havde i de år en storspillende Vibeke Nielsen som frontfigur. Hun kom oprindeligt fra Nyvest, tog over for at læse

til lærer i 1972. Øvre spillede hun divisionsbold for Virum/Sorgenfri, og da hun vendte hjem til Bornholm i 1979 var hun en guldfugl, for den klub, der kunne slå kloen i hende. Det blev Viking/Rønne. Hun blev topscorer i 3. division øst i sæsonen 82/83.

Her ville hun så gerne stoppe med at spille på 1. holdet, men det fik hun nu ikke lov til, idet der blev hevet i hende for at fortsætte.

I februar 1985 var der et større interview med Vibeke Nielsen i Bornholms Tidende, hvor hun fortalte, at hun syntes 1984 var året, hvor der var en fin afslutning, og nu skulle der nye kræfter til. Hun var på det tidspunkt 33 år og havde præget overskrifterne i hele sæsonen. Men næste år, så stod det på motionsplan for Vibeke, troede hun.

»Det kan ikke være rigtigt, at jeg kan løbe fra de unge, sagde hun bl.a.

Vibeke Nielsen på vej forbi to modstandere. Hun var bare go'...

»Man skal slutte, når man er på toppen, og i år har jeg nydt det, når de andre tog af sted«

Hun kom dog også med nogle hip til de bornholmske damespillere.

»Der er ingen gode teknikere herovre, sagde hun og langede ikke kun ud efter de unges teknik og fysik.

»Disciplinen er der også noget galt med. Folk kan jo ikke tage mod en besked og udføre den. Jeg er så glad for at spille, at jeg naturligvis gør, hvad træneren siger, og jeg mener, at man må tro på sin træner«, lød det videre.

Samme uge udtrykte træner Palle Madsen også sin frustration over spillernes indstilling.

»Halvdelen af spillerne vil hellere spille på 2. holdet, så det kan ikke gå andet end galt, sagde han,

Videre lød det: Indstillingen lader meget tilbage at ønske, og Viking/Rønne-træneren er begyndt at spekulere over, om det overhovedet er umagen værd at blive i 3. division, hvis der alligevel ikke er spillere til holdet.

Vibeke Nielsen spillede nogle – men ikke mange – kampe for holdet den vinter. Trods det blev hun nr. 2 på rækkens top-scorerliste, og især i kampen mod topholdet Humlebæk trådte hun i karakter. Viking/Rønne chokerede ved at vinde 14-12, og Vibeke Nielsen nettede 11 gange.

Indsatsen i den kamp gav hende prisen for »Månedens Sportspræstation« fra Dagbladet Bornholmeren.

Men udover Vibeke Niensens storspil, så var det de triste hændelser, der kendetegnede sæsonen på seniorplan.

Kvinderne rykkede ned i danmarksserien efter en spændende sidste runde af 1984/85. Her tabte Viking/Rønne 12-14 til Holte, og da de to andre bundhold Ydun og HIK fik point, betød det, at de to hold rykkede forbi bornholmerne. HIK og Viking/Rønne landede dog med samme pointtal, men HIK var bedst i de ind-

byrdes opgør, så nedrykningen var en realitet.

På herresiden var den helt gal i den sæson. Midt i februar kunne klubben ikke stille hold i bornholmsserien, selv om man havde to herrehold, og det gentog sig i marts, da man meldte afbud kort før kampen mod Standard.

MANGE LOKALOPGØR

Var det sportsligt ærgerligt at rykke ned i kvindernes danmarksserie, så var det en økonomisk gevinst. På den tid havde Bornholm nemlig tre hold i danmarksserien AaIF, Nyker/Klemensker og Viking/Rønne. Hos os skulle det vise sig, at der var en stor dametrup at tage fat på, så der blev fra start satset på, at man ville forsøge at rykke op i 3. division igen. Det lykkedes dog ikke, heller ikke selv om man endnu et år overtalte Vibeke Nielsen til at give en hånd med. Hun blev første gang hentet frem til et lokalopgør, hvilket ikke faldt i god jord hos de øvrige bornholmske hold i rækken, men senere spillede hun flere andre kampe, og hun kunne bryste sig med titlen »verdens bedste reserve«, som der stod at læse i pressen. Og noget var der om snakken, for i sejren over Albertslund på 20-17, scorede hun 12 gange.

Herrerne nåede dette år ikke med i A-slutspillet, mens de gamle – veteraner og old boys – vandt deres række.

I februar 1986 blev der talt om en sammenlægning eller samarbejde mellem Viking/Rønne og Knudskers håndboldafdeling, men sluttelig ville Knudsker ikke acceptere, at de skulle lægges ind under Viking/Rønne.

I 1986/87 gik det bedre for Viking/Rønnes herrer. Sven Wermelin blev ny træner, og han kunne glæde sig over, at derved vendte mange spillere tilbage til os, lige som der også kom en del nye. Det betød, at Viking/Rønne vandt grundspillet og faktisk også lå til at vinde slutspillet, men tabte den allersidste kamp med 11-12 til Stan-

dard, der derved rykkede op i danmarksserien.

Damerne blev trænet af Brian Rasmussen og Kurt Christiansen. De lagde fra land med fire nederlag, men så gik det bedre og bedre, og holdet fik stabiliseret sig i rækken. Nexø var med i toppen af rækken, men vi besejrede dem i Nexøhallen med hele 12-7. Her var en vis Vibeke Nielsen hentet frem på grund af en skadet Birgit Pickel, og Vibeke nettede fem gange. Hendes nye comeback faldt ikke i god jord hos de andre bornholmske hold, men Vibeke fortsatte på holdet, så rygter om, at vi kun brugte hende, fordi der var tale om et lokalopgør, kunne manes i jorden.

Der var rækkesejre til old boys, veteraner, lilleputtepiger 2 og piger. Sidstnævnte hold deltog senere i DM, der blev afviklet i Rønne Idrætshal, og vi undgik sidstepladsen ved at besejre Otterup fra Fyn med 8-6. På holdet var bla. Mette Ipsen, Lene Falk og Rikke Lind.

PENGE I KASSEN

Størst succes blev der dog skabt uden for banen. Sidst i januar meddelte Viking/-Rønne nemlig, at de ville forsøge at stable en varemesse på benene i Rønne Idrætshal den 11. og 12. april. En trojka bestående af Lisbeth Riemann, Osvald Jensen og Johnny Andersen assisteret af Benny Hansen fra sportsforretningen Sporten i Rønne, skulle stå for arrangementet.

Det blev en bragende succes. Omkring 5.000 mennesker besøgte messen i de to dage, den varede, og man forventede overskud på over 30.000 kr, så glæde i afdelingen. Overskuddet blev vist nok noget større.

Varemessen fortsatte nogle år med svingende succes, og til sidst ebbede det lige som lidt ud, og de erhvervsdrivende ønskede en pause. Finn Pelsen skal også nævnes her, som en person, der gjorde et stort stykke arbejde med disse messer, det er vel nok ham og Osvald, der står stærkest i

erindringen med at skabe penge på denne måde til den slunkne kasse.

På trænerfronten fortsatte Sven Werme-lin i 87/88, og målet var her oprykning. Det lykkedes dog ikke, idet herrerne blev nr. 3.

Damerne lagde fra land med Carl-Johan Pickel ved roret. Han fik et par nye spændende spillere i truppen i Vivi Sonne og Connie Hansen (Hüttel). Pickel holdt dog kun til jul. Her havde Viking/Rønne lige vundet to vigtige bundopgør (17-10 over AaIF og 11-7 over Nyker/Klemensker), og så mente han, det var tid til et skifte. Indstillingen hos spillerne var ikke »som i gamle dage«, mente han. Mogens Andersen blev løsningen.

I maj blev formand Johnny Andersen udnævnt til æresmedlem af Viking på klubbens 80 års fødselsdag den 3. maj, og alle i håndboldafdelingen kan givet tilslutte sig den udnævnelse.

Et par måneder forinden havde Inge Thisen meldt sin afgang fra klubbens bedste hold, DS-holdet. Keeper Inge havde nået 42 års-alderen, og nu mente hun, det

Inge Thisen spillede også på topplan, da hun var fyldt 42 år.

var nok. Hendes sidste kamp på 1. holdet blev pokalfinalen mod Nexø. Thisen blev hyldet inden kampen, men desværre kunne holdkammeraterne ikke give hende en sejr i afskedsgave, idet Nexø vandt 17-12.

Messen i Rønne Idrætshal havde »kun« 3.000 besøgende – en nedgang på 2.000. En af grundene til det var, at der var kommet andre messer til ude omkring på øen.

I 88/89 blev kassereren Osvald Jensen den store mand, da han på generalforsamlingen kunne melde om fremgang i medlemsantallet og en kassebeholdning på hele 100.000 kr.

Spillermæssigt så det også godt ud især på damesiden. Markante spillere som Else Jensen, Bente Dam Hansen, Pia Johansen (Houlby), Nanna Hansen (Krogh), Bodil Pedersen og Noomi Rasmussen var alle nye i folden, og målet for træner Mogens Andersen var helt klart en oprykning. Det lykkedes dog heller ikke denne gang, idet damerne blev nr. 4 i danmarksserien. Det lignede længe en placering, der skulle give kvalkampe til oprykning, men det smuttede til sidst.

Herrerne blev nr. 2 i BS, da de tabte den sidste kamp til NH med 14-19. Derved fik NH 11 point mod vores 10.

DRAMATIK HOS DAMEYNGLINGE

Mest opsigt var der omkring dameynglingene. NH havde sæsonen inden haft et DY hold i østdivisionen, og nu ville Viking/Rønne også være med. BHF foreslog et samarbejde de to klubber imellem, men det lod sig ikke gøre.

Derefter dikterede BHF to kvalkampe mellem de to hold, og langt de fleste regnede vel med, at NH så ville snuppe pladsen. Men med juniorspilleren Anja Madsen som kampens store oplevelse, da både Rikke Lind og Susanne Olesen blev mandsopdækket, vandt Viking/Rønne 12-9 i Allinge og 18-16 i Rønne Idrætshal.

I 89/90 havde vi så to hold med i ungdomsdivisionerne. Juniorherrerne under

ledelse af Bo Håkansson blev nr. 8 ud af ti, og dameynglingene blev sidst. De blev trænet af Karsten Elfstrøm, der havde fulgt pigerne i flere år, og han var klar til at fortsætte endnu et år. Men i januar kom det frem, at klubben havde fået Mogens Andersen til at tage over året efter, og det fik Elfstrøm til at gå i utide.

Hos herrerne var der også trænerproblemer, idet Ole Mikkelsen efter kort tid havde fået nok. Nu blev det tre spillere, Jørn Ole »Dovne« Kofoed, Tommy Jensen og Jess Mogensen, der overtog træningen, mens Kenn Rasmussen coachede.

Kvinderne havde fået K. D. Andersen som træner, og endnu engang var målet oprykning til 3. division, og igen smuttede det. Vi var ude i kvalkampe mod Holbæk, og vi vandt hjemme med 14-12 men tabte så på udebane 7-19. Topscorerprisen gik dog til os, idet Vivi Sonne nåede op på 93 scoringer.

Begge seniorhold var i pokalfinalen. Damerne slog Nexø 14-12, mens herrerne tabte til AaIF 12-24. Både herrer og damer blev nr. 3 i slutspillet i bornholmsserierne.

Også i den kommende sæson (90/91) var vi med i både divisionen for DY og HJ. Jens O. Pedersen var vendt tilbage som træner og tog sig i starten af både juniorherrerne og seniorherrerne, men da Palle Madsen blev ledig hen på sæsonen, overtog han de unge. Endnu engang var rækken for stærk for bornholmerne, idet DY blev nr. 9 med 6 point, og HJ nr. 10 med 3 point.

Damerne havde endnu engang fået god tilgang til træner K.D. Andersens sidste sæson i klubben. Denne gang var det Lis Ipsen, Nyker/Klemensker, Ann-Mari Hansen samt Vibeke Kofoed, Nyvest, der ville forsøge sig hos os, og målet var forståeligt nok oprykning til 3. division.

KD var FN-soldat på Cypren i starten af sæsonen, hvor Noomi Rasmussen og Mogens Andersen tog sig af holdet. Desværre fik DS-holdet en dårlig start på sæso-

nen, og selv om damerne kom godt igen rakte det kun til en 3. plads.

Sidst i oktober tabte vi DS-kampen til Nexø/AaIF med 17-12, og det fik Dagbladet Bornholmeren til at notere: »Magtbalancen inden for damehåndbolden på Bornholm blev i aftes i Aakirkebyhallen rykket mod øst.«

Vore damer tog dog revanche, da de vandt pokalen med en sejr på hele 18-9 over Nexø, i hvad der var KD Andersens sidste kamp for os.

Herrerne fik en mærkelig sæson. Vi kom ikke med i slutspillet, men til gengæld besejrede vi AaIFs hold fra danmarksserien i pokalturneringen med 20-19 anført af en fantastisk spillende Max Hansen i målet og Mads Noltensmejer i marken.

Finalen mod Hasle skrev sig ind i historien, idet der måtte tre omkampe til, før Hasle sejrede med 19-18.

Formanden fyldte 50 år og holdt reception i Rønne Idrætshal. Her skete der det morsomme, at Johnny Andersen fik overrakt BHF's sølvnål af forbundets formand, Leif Nielsen, Viking/Rønne. Men faktisk havde Johnny Andersen allerede tidligere fået sølvnålen, så UPS!

Forbrugermessen gav 50.000 kr. i overskud, og det var mindre end forventet.

HOLDFÆLLESSKABER

Fra sæsonen 91/92 var der sket det, at ungdomsholdene i divisionerne var overgået til samarbejder eller holdfællesskaber. Juniordamerne fik Bjarne Kristiansen (nuværende regionsborgmester) som træner.

Damerne gik for første gang i mange, mange år ind til en svær sæson. Lis Rømer (Ipsen), Anne Grethe Kristiansen, Else Jensen, Marie Mikkelsen og evt. Vera Madsen ville ikke være med i DS længere. Træner Mogens Andersen kunne dog glæde sig over, at Anne Grethe Kristiansen lod sig lokke til et comeback i februar, og »det gav ro og sikkerhed på holdet,« noterede Bornholmeren. Også Nanna Hansen

(Krogh) lod sig oversnakke, og pladsen i danmarksserien blev sikret, da Viking/Rønne vandt lokalopgøret mod NHK/AaIF med 16-13.

Pokalen havnede igen hos os, da vi besejrede ØIF med 16-5.

Sæsonen 92/93 viste en begyndende krise for håndboldspillet i Rønne. Viking/Rønne kunne ikke stille hold i herrernes bornholmsserie i første spillerunde, og ifølge reglerne skulle det medføre, at holdet skulle rykke ned. Samtidig havde Knudsker helt meldt fra med håndbold til sæsonen, og Viking/Rønne måtte også trække et af sine damehold ud af turneringen – helt uhørt for vores klub på det tidspunkt.

Herrerne fik dog lov at blive i BS, da Pedersker meddelte, at de ikke ønskede at have deres plads i rækken.

I oktober blev Vera Madsen skadet for første gang på 36 år, og selv om både Anne Grethe Kristiansen, Bente Jørgensen og Karin Madsen sagde ja til comeback, så det

Mor og datter på samme hold i danmarksserien. Fra venstre Anja og Karin Madsen.

sort ud. Karin opnåede i øvrigt her at spille på hold med datteren Anja.

Trods dette kom nådestødet i januar, da vi tabte til NHK/AaIF med 14-15, selv om vi var foran 14-10. For NH/AaIF scorede den tidligere Viking/Rønnespiller, Birgit Sonne, fem mål, bl.a. sejrsmålet 20 sekunder før tid.

Træner Finn B. Larsen sagde trods dette ja til at fortsætte på posten.

Damerne blev dog i danmarksserien, da man indgik holdfællesskab med Hasle, der var blevet nr. sidst i bornholmsserien, men trods det havde de retten til oprykning. Forklaringen var, at de andre hold i rækken ikke kunne rykke op. Viking og NHK/AaIF var i forvejen i DS, og ØIF var udeblevet til en af deres kampe, og så kan man ikke rykke op.

Damerne fik delvis revanche, da de slog NHK/AaIF i pokalfinalen med klare 17-12.

Messen var blevet lavet om til en julemesse, og det var en god idé. Der var stor trængsel, 4.200 gæster og et overskud på 70-80.000 kr.

»Derved slipper vi af med underskuddet, og der kommer også penge i kassen, sagde formand Johnny Andersen.

Finn Pelsen fik Rønne Kommunes påskønnelse for godt lederarbejde i Viking/Rønnes bestyrelse samt det enorme arbejde, han havde ydet med forbrugermessen.

Johnny Andersen afgik som formand i april 93 og afløstes af Palle Madsen.

DE »GAMLE«

KLAR TIL AT RYKKE UD

Da man gik ind til sæsonen 93/94 var der kun ét bornholmsk hold tilbage i danmarksserien for kvinder, Viking/Rønne. Flere af de ældre spillere var klar til at gøre comeback for at hjælpe. Det gjaldt f.eks. Vera Madsen, Vivi Gudbergson (Sonne), Nanna Nielsen (Krogh), og både Karin Madsen og Anne-Grethe Kristiansen var klar til at give en hjælpende hånd, hvis det blev nødvendigt.

Trods det havde træner Finn B. Larsen kun 14 spillere i DS-truppen. Han undrede sig meget over, at man efter flere år med ungdomshold i divisionerne ikke havde nogle unge spillere, der ville forsøge sig på DS-plan.

Trods det lagde holdet ud med sejr i de tre første kampe, og sæsonen sluttede med en 6. plads. Herreynglinge var med i divisionen, hvor de blev sidst. Til gengæld vandt de Landsmesterskabet, hvor de sejrede i samtlige kampe, så endnu engang blev det slået fast, at der er stor forskel på håndbold inden for DHF og DGI.

I foråret 1994 meddelte formand Palle Madsen, at Viking/Rønne nok blev nødt til at trække holdet i DS. I starten var det kun Vivi Gudbergson og Hanne Vesth, der havde sagt ja til at ville være med. »Vi må nok se i øjnene, at en 20-årig æra med bornholmske kvindehold i divisionen og danmarksserien er ved at være slut, sagde Palle Madsen til pressen.

Glæder var der dog også. Således blev Vera Madsen modtager af Rønne Kommunes lederpris for sit store arbejde for håndboldafdelingen.

Viking/Rønne inviterede nu til spillermøde for alle kvinder, der var interesserede i, at et DS-hold skulle fortsætte. Her var der 12 fra Viking/Rønne, der sagde ja, og der kom en pæn tilgang ud af det møde, idet Tina Glud og Annika Mikkelsen, Nexø, Signe Sonne, Nyker/Klemensker, Anja Pedersen (Lind), Hasle og Henriette Jensen, ØIF også ville være med.

Da alt det var på plads, meddelte Palle Madsen, at han ikke ønskede at fortsætte som formand, idet han følte, at der var alt for meget »dunken i hovedet« til bestyrelsen, lige meget hvad de gjorde.

Og så var Johnny Andersen tilbage i stolen.

Forbrugermessen i november 1994 blev en skuffelse. 2.300 besøgende kom der, og det var 500 færre end året før.

»Det var vor niende messe, og det er gået

meget op og ned, fortalte Finn Pelsen til avisen.

Spillemæssigt havde man taget hul på træner Finn B. Larsens sidste sæson i klubben. Holdet fik en svær sæson, hvor de måtte i kvalkampe for at blive hængende. Det blev mod Hørsholm/Kokkedal. Hjemme vandt vi 22-16, tabte så ude 15-20, og så skulle der en tredje kamp til, og her vandt vi 22-17. Til udekampen nåede Finn B. Larsen ikke frem. Han ville ikke flyve og tog så båden, men flyvebådene fra Malmø til København var indstillet, så han nåede kun til Malmø.

Kvindernes 2. hold var aldeles suveræne i bornholmsserien, hvor de vandt samtlige kampe både i grund- og slutspillet. Herrerne fristede en tilværelse i serie 1.

METTE PÅ LANDSHOLDET

Stor glæde var der, da Mette Kristiansen blev udtaget til et ungdomslandshold, der skulle til Youth Olympic Days i Bath i England, og udtagelsen var jo ikke mindre flot af, at Mette faktisk var et år for ung til at være med.

I maj 1995 var der stadig ikke fundet en træner til DS-holdet for kvinder. I samme måned blev Noomi Rasmussen kåret som årets leder i BHF.

Mette Kristiansen med på landsholdet trods en ung alder.

I juni havde Carl-Johan Pickel sagt ja til at tage sig af en »frivillig sommertræning«, ind til man fandt en anden. Der var ikke mange, der mødte frem, og der blev talt en del om et nødvendigt samarbejde med NH.

I september trådte Palle Madsen så nok engang til som træner. Klubben ville oprindeligt ikke spørge ham, da han gik syg, men sluttelig gjorde man alligevel forsøget, og han sagde ja.

I januar 1996 blev Mette Kristiansen udtaget til ynglingelandsholdet, hvor hun var med i flere kampe, selv om hun kun var juniorspiller.

Månedet efter vandt kvinderne den lokale pokalturnering, da de i en gyser slog NH i Nordlandshallen med 12-11!!! på et mål i allersidste sekund. Dorte Andersen fyrede af, målvogter Karina Nybo parerede, riposten gik til Mette Ipsen, der sendte bolden i mål efter »en hård og gyselig ringe kamp,« mente pressen, men skidt med det. At slå NHs daværende succeshold var noget, der rykkede.

Senere på sæsonen fik NH revanche i Rønne, da de i turneringen vandt med 20-15, i en kamp der bød på 15 udvisninger og 4 røde kort (vist nok rekord på Bornholm).

Kvinderne måtte igen »kvale« for at blive i rækken. Det blev til sejr på 15-13 hjemme mod Hillerød fra Sjællandsserien, mens den omvendte kamp blev tabt med hele 19-29.

Endnu engang var pladsen i danmarksserien sikret ved holdfællesskab, denne gang med Nexø.

I marts passerede Inge Thisen de 50 år som spiller i bornholmsserien for damer. Hun spillede på DS-holdet til hun var 43 (trods tre knæoperationer), og hun havde ingen planer om at stoppe på BS-hold. »Jeg spiller, så længe det er sjovt,« meldte Thisen.

Vore piger vandt den lokale del af den til lejligheden oprettede Mini-Metal Cup (op-

kaldt efter landsholdet for kvinder), og bornholmerne kom over og spille og var på samme tur i Brøndbyhallen for at se tre VM-kampe, bla. Danmark-Østrig.

Palle Madsen tog endnu en sæson som træner for damerne, da de i 1996/97 blev nr. 5 i rækken, mens NH blev sidst.

I februar modtog Else Jensen lederprisen af Rønne Kommune, og Rønne Idrætshal lagde gulv til DM for piger. Den bornholmske deltager var meget passende Viking/Rønne, men vi tabte alle kampe i det stærke felt. Undervejs blev holdets strateg, Abbie Madsen, skadet, og det havde sin indvirkning på resultaterne.

Sæsonen efter var det Karsten Elfstrøm, der stod i spidsen for damerne, mens herrene stadig befandt sig i serie 1. Dameholdet sluttede som nr. 7, og skulle have været i kvalkampe, men de blev droppet, da Viking/Rønne indgik endnu et proforma-holdfællesskab med Nexø, så pladsen i danmarksserien blev bevaret på bornholmske hænder.

Også i foråret 1998 var der hæder fra kommunen til os. Henning Munch Jensen blev tildelt lederprisen, og som det blev sagt: »Ham går man aldrig forgæves til, hvis man skal have hjælp.«

I slutningen af sæsonen 1998/99 blev der så et formaliseret samarbejde mellem NH og Viking/Rønne. Trods en flot 6. plads i DS, så var der optræk til spillerflugt, idet begge klubber ville miste en del spillere. Flere unge ville rejse, og nogle af de andre var gravide.

Der blev forhandlet en måneds tid mellem Jens Bundgaard, NH og Else Jensen, Viking/Rønne, og det mandede ud i, at der stort set skulle deles fifty-fifty. Det gjaldt både træningssted og hjemmekampe. De to klubbers spillere kom med hver deres indstilling til trænerposten, og det endte med at Jørn Turman blev træner og Else Jensen holdleder.

Glædeligt var det, at vores herrer endelig spillede sig op i Bornholmsserien, selv om

træner Gunnar Thomsen mente, at det var et år for tidligt efter planen. »Men det tager vi med, sagde han glad.

SIMON PÅ LANDSHOLDET

Det første år af holdfællesskabet med NH fik en dårlig start. Efter seks kampe havde holdet bare 2 point, men så kørte det, idet der fulgte fire sejre i træk, så man havde 10 kampe 10 point ved juletid.

Efter jul fulgte en del skader, så det var meget op og ned i den første sæson. Team NH/VR tabte kun 15-19 i anden runde af pokalturneringen til Rødovre fra 1. division.

Simon Kristiansen blev udtaget til plantræning, selv om han var mindst ét år yngre end de øvrige i truppen.

I februar fik Johnny Andersen idrætsrådets lederpris. »Udadtil er der ikke det store spræl. Han er der bare og gør sit arbejde. Når han bliver spurgt om hjælp, er et nej næsten utænkeligt. Han er trådt til som formand mere end én gang, når det har knebet. Han er en ledertype, der måske er en uddøende race, han er svær at undvære, sagde idrætsrådets formand Michael Andersen.

Der var også hæder til Noomi Rasmussen, der fik kommunes lederpris.

Samme år skrev Viking/Rønnes pige-hold historie, da de fik lov at spille med både i pigerækken og juniorrækken – og vandt begge rækker.

Problemet med at man mister de unge spillere, ses tydeligt af denne årgang. Af de spillere, der var med på succesholdet her, er der kun én, Michelle Pedersen, der stadig spiller på et højt lokalt plan.

Der faldt mere hæder til Viking/Rønne, da BHF hold årets repmøde. Simon Kristiansen blev kåret som årets ungdomsspiller, Else Jensen blev årets leder og Benno Pedersen fik forbundets sølvnål.

Allerede sæsonen efter – 2000/01 – var de i foråret 2001 problemer med samarbejdet. Viking/Rønne var ikke meget for at

Et vigtigt Viking-år i BHF. Fra venstre Benno Pedersen, sølvnål, Else Jensen, årets leder og Simon Kristiansen, årets ungdomsspiller.

bruge de penge, det kostede, da klubben kun havde få spillere, der ville fortsætte i danmarksserien. En tilgang af to ynglinge fra ØIF, bl.a. Mai Knudsen, fik dog tingene til at gå op endnu en sæson. Else Jensen overtog træningen, da Jørn Turman ikke ønskede at fortsætte. Pia Houlby blev ny holdleder.

Inden Turman gik af, oplevede han dog en gys i Rønne Idrætshal, da Team NH/VR i pokalturneringen havde besøg af Helsingør fra 1. division. Gæsterne sejrede med bare 24-23 på et straffekast ti sekunder før tid.

Simon Kristiansen var flyttet til fynske GOG, og her blev han udtaget til ungdoms OL i Spanien.

I marts blev Bente Dam Hansen hædret at Rønne Kommune med lederprisen, mens manden over alle i håndboldafdelingen, Johnny Andersen, fyldte 60 år.

I foråret 2002 var der igen snak om opløsning af samarbejdet med NH. Flere af vore spillere havde mistet modet på grund

af dårlige resultater og det store tidsforbrug, men samarbejdet blev sikret på den allersidste dag. Viking Rønne havde problemer med at kunne være med økonomisk, så NH overtog mere og mere holdet, så de andre klubber i fællesskabet Viking Rønne, ØIF og Nexø kun skulle betale for de spillere, de havde med på holdet.

Samtidig skiftede holdet navn til Team NH.

På det tidspunkt valgte redaktøren på Vikings scrapbøger at stoppe med at sække nyt fra dameholdet i danmarksserien, selv om holdet i de efterkommende år jævnligt bestod af en hel del spillere fra Viking Rønne!!!

SKAK VENDER SKUDEN

Herrerne havde som flere gange omtalt haft en omtumlet og lidet smigrende tilværelse, hvor man flere gange måtte ned i serie 1.

Op til sæsonen havde man fået ansat en ny mand på Bornholm som træner, Niels Skak, og han skulle komme til at sætte sit store og positive præg på herreafdelingen de næste tre år. Han fik tilknyttet Vera Madsen og Thomas Jensen som hjælpetrænere/holdledere, og selv om det året før var blevet til klø, klø og atter klø for BS-holdet, så gik Skak i gang med mange gode unge spillere, og han opsatte en treårsplan. Første år skulle man undgå nedrykning til serie 1 og sammenspillet skulle forbedres.

Andet år skulle man være med i den bedste del af bornholmsserien, og tredje år skulle man slutte i top tre.

Allerede det første år kvalificerede vores herrer sig til A-slutspillet, og så var målet nået, selv om det blev til en sidsteplads i slutspillet.

Næste sæson nåede man også målet, idet man sluttede som nr. 3 i slutspillet.

Samme år rykkede Team NHs kvinder i øvrigt op i 2. division.

Herrerne fortsatte med at køre deruda',

Niels Skak satte sit positive præg på herreholdene.

og i 2004/2005 sluttede de som nr. 2 kun overgået af helt suveræne AaIF.

Målsætningen var mere end opfyldt, og Niels Skak takkede som aftalt af.

Stor hæder blev der til Noomi Rasmussen, der i maj 2005 modtog Bornholms Håndbold Forbunds guldnål efter ti år i bestyrelsen.

Samtidig takkede Leif Nielsen af som formand for BHF efter mere end 25 år ved roret, og han blev afløst af Jørn Christoffersen fra SIGI. Leif Nielsen sagde dog ja til at fungere som næstformand for at være med til at sætte den nye formand ind i arbejdet.

Simon Westh Kristiansen blev verdensmester for U/21-landshold, da han var med til at vinde finalen med 40-35 (!!!) over Serbien. I 2006 debuterede Simon så på det rigtige landshold.

HERRERNE SEJREDE EFTER DRAMA

Sæsonen 2005/2006 blev så den helt store omgang for herrerne, der i mange, mange

år havde stået i skyggen af damerne. Efter et flot grundspil, der blev vundet, måtte vore herrer dog se sig overhalet af AaIF den 19. februar, hvor vi tabte 22-25 til netop AaIF.

Det betød, at AaIF var ét point foran vore drenge, da sidste og afgørende kamp skulle spilles i Rønne Idrætshal den 26. marts.

Og det blev vinterens største gys. På grund af interne stridigheder var der sat divisionsdommere ovrefra på kampen, og de havde meget styr med at styre løjerne. Kevin Nielsen og Steffen Boldt diskede op med 16 udvisninger og begik så en stor fejl i slutsekunderne – den kommer vi tilbage til.

AaIF kunne altså nøjes med uafgjort for at sikre sig mesterskabet, og det lignede da også længe en sejr til dem. De førte 15-11 ved pausen, og i 2. halvleg havde de føringer som 17-12, 24-20 og 25-21, men så vendte bøtten.

Vi nåede op i nærheden af dem ved 24-26, og her besluttede træner Vera Madsen

at sætte mandsopdækning på både Paul Hansen og Jan Mortensen, det gav pote. 35 sekunder før tid var stillingen 27-27, da Paul Hansen mistede bolden, så vores stærke kort Mikkel Madsen kunne få en friløber op ad banen, men i helt og aldeles fri position måtte han se AaIFs keeper, Troels Dam, parere. Forståeligt at Madsen var lang tid om at komme op at stå igen.

Men bare ti sekunder før tid smed AaIF igen bolden væk, og for at forhindre et nyt contraangreb til os rev Paul Hansen en af vores spillere omkuld ved midterlinjen. Rødt kort og frikast.

Dommerne dikterede, at der var seks sekunder tilbage, men lod samtidig AaIF være en mand for meget på banen, selv om

Noomi Rasmussen. Efter en stor karriere som målvogter ydede hun en kæmpeindsats som leder og træner og blev hædret med BHF's guldnål.

Herreholdet, der vandt bornholmserien: Bagerste række fra venstre målmænd Kurt Mortensen, Heino Regnarsson, Mirko Ivanov, Dan Dellgren, Stefan Pedersen, Kim Rander, Steffen Funch Hansen. Midterste række Kenneth Sørensen, Mik Wetterslev, Mikkel Madsen, Michael Bohn, Vera Madsen. Liggende målmænd Martin Kure.

Dameholdet, der vandt bornholmsserien: Bagest træner Thomas Nymark. Bageste række Lotte Droob, Jannie Madsen, Ann-Christin Hansen, Nikita Madsen, Charlotte Pelsen og Mette Andersen. Forreste række fra venstre Ditte Meisner, Henriette Sørensen, Line Andersen, Anja Lind og Rie Pedersen. Foto: Lise-Lotte Hansen.

AaIF havde spurgt dem, hvor mange de måtte være på banen. De havde flere folk udvist.

Kastet blev taget, Steffen Munch Hansen blev spillet tynd på højre wing, og herfra sendte han bolden i mål til 28-27. Det var Steffens eneste scoring i kampen, men naturligtvis var han – og alle de andre – helt op at ringe efter den afslutning og mesterskabet, der ellers lå sikkert i AaIFs favn.

En lille time forinden havde også kvinderne sikret sig deres mesterskab, så en herlig afslutning på den sidste turnering, der blev færdigspillet inden deadline for dette jubilæumsskrift.

Bornholms idræts største problem, afgang af unge spillere, ramte os dog nu igen, idet stort set et helt hold forlod klub-

ben. Mirko Ivanov blev træner for holdet, og Kim Rander dørjer med et dårligt knæ. Derudover rejste Stefan Pedersen, Mik Wetterslev, Mikkell Madsen, Martin Madsen, Michael Bohn og Jannick Jacobsen fra øen.

Så det var nu bare at starte stort set forfra for træner Mirko Ivanov.

UTROLIGE JOHNNY

Manden over alle i Viking/Rønne håndboldafdeling er uden tvivl Johnny Andersen. Trods masser af problemer og skuffelser gennem tiderne har han nu været formand i over 40 år.

Langt om længe – i januar 2005 – fik han Årets Lederpris, som vel nok er den største hæder man kan nå her på Bornholm. Den

uddeles nemlig af den bornholmske idræt efter indstilling fra alle, der har lyst. En komité udpeger så sluttelig den person, der skal have prisen. I komitéen sidder to personer fra DGI-Bornholm, to fra DIF-Bornholm og to fra Bornholms Tidende.

Til en beskrivelse af Johnnys meriter i håndboldsporten har vi tilladt os at klippe fra de artikler, der blev bragt i Bornholms Tidende, både da det blev afsløret, at Johnny skulle have prisen, og da prisen blev overrakt på Ryttergården i Rønne. Forresten gik Årets Sportspris gik også til Viking det år, idet løberen Anna Holm Jørgensen fik den titel, så et rigtigt Viking-år.

Æresgæst ved arrangementet var verdensmesteren i boksning, Johnny Bredahl.

Her er uddragene:

ÅRETS LEDER TAGET PÅ SENGEN

Årets leder i bornholmsk idræt 2004 blev taget på sengen – bogstaveligt talt. Viking/Rønnes håndboldformand gennem ca. 40 år, Johnny Andersen, blev i sidste uge opereret i hoften, så derfor måtte »lykønskingskomitéen« tage til Bornholms Centralsygehus for at overbringe ham den glædelige besked.

Efter planlægning med folk i klubbens håndboldbestyrelse, Tom Mikkelsen, formandssubstitut og Bente Dam Hansen, sekretær, var der arrangeret tur til sygehuset med lilleputte-pigeholdet. For udover at være formand, så er Johnny Andersen også træner for det nævnte hold. Johnny Andersens hustru, Alice, var med i de »skumle« planer og havde sørget for, at de mange mennesker ikke ville forstyrre andre på sygehuset, og det var da også en tydeligt rørt Johnny Andersen, der modtog besøget af spillere, de ovennævnte bestyrelsesmedlemmer samt Steen Andersen og Stig Wridt samt Johnnys Andersens børn. Pigerne var udstyret med Vikingdragter og flag, og var de første, der gik ind på stuen, før de voksne og Bornholms Tidende dukkede op som de sidste.

- Jeg var godt nok overrasket og rørt, da jeg så pigerne komme ind. Jeg tænkte, at det var da utroligt flot, at de gad køre helt herud for at hilse på mig. Da jeg så, de havde flag i hånden, tænkte jeg, at der måske stak noget mere under – og jo, jeg blev rigtigt glad, da de gik op for mig, at det var mig, der skal modtage Årets Lederpris, fortalte Johnny Andersen, da der var faldet lidt ro over sagerne på stue 230.

Johnny Andersen har været formand i op mod 40 år, og har tidligere været indstillet en enkelt gang.

- Dengang fik jeg ikke prisen, og jeg kan tydeligt huske, at der i Bornholms Tidende stod, at man havde foretrukket en anden, fordi hun havde begået noget særligt i det pågældende år, og jeg kunne jo altid få prisen en anden gang. Det er godt nok mange år siden, og det er altså ikke lykkedes før nu. Men man kan selvfølgelig heller ikke få prisen, hvis der ikke er nogen, der indstiller én, konstaterede Johnny Andersen. Johnny Andersen har rekord i come-backs

JOHNNY HÆDRET

Det var en af de rigtig garvede kæmper, der blev tildelt Årets Lederpris for 2004. Johnny Andersen fylder snart 64 år, og han har været med på lederplan fra han var 16 år, og blev formand, da han var omkring 18.

- Dengang var der kun noget der hed håndbold for seniorer. Det var de gamle fodboldspillere, der spillede håndbold, bare så'n for sjov. Men en dag var der en annonce i avisen om, at Viking ville forsøge at stable et juniorhold på benene. Det var noget helt nyt dengang, og vi var faktisk mange, der meldte os, og et par år efter var der visse problemer om, hvem der skulle spille på 1. holdet, om det stadig skulle være de gamle fodboldspillere eller os unge, der spillede håndbold. Efterhånden overtog vi unge holdet, og jeg kan da i øvrigt nævne, at den sidste af de gamle,

*Foto: Johnny Andersen blev taget på sengen af sine spillere, bestyrelsen og Bornholms Tidende.
Foto. Henning Sigvardsen.*

der beholdt sin plads var Ib Ibrø Hansen – morfar til Anna Holm Jørgensen, der jo fik Årets Idrætspris, fortæller Johnny Andersen.

– Året efter min juniorstart blev jeg træner, for det vi kaldte unge damer, og så røg jeg ind i håndboldudvalget. Der var faktisk mange unge dengang, der ville have, der skulle ske noget, jeg kan da umiddelbart huske Holger Kürstein og Knud Jørgensen. Selv om vi nu havde vort eget håndboldudvalg, så blev vi i Vikings hovedbestyrelse repræsenteret af Mogens Ipsen, der var en af de fodboldspillere, der også spillede håndbold – men plads i håndboldudvalget, det havde han ikke. Johnny Andersen har ikke været formand hele vejen. Måske er han den formand på Bornholm, der har haft flest comebacks. I hvert fald har han fem gange måtte sætte sig i formandssto-

len, når andre ikke har villet mere. Første gang han gik af var, da han blev indkaldt til militæret. Her overtog Knud Jørgensen og senere Holger Kürstein, men da Andersen var tilbage på Bornholm, så røg han igen ind på formandspladsen. Efter sammenlægningen mellem Rønne Håndboldklub og Viking var han formand i en periode, og da han mente, det gik fint, så trak han sig tilbage. Han har nemlig altid ønsket sig at blive ungdomsformand, en post han dog kun har fået lov at bestride i en meget kort periode i 70'erne. Efter en livlig generalforsamling, hvor man væltede formanden, sagde Johnny Andersen ja til at blive formand igen ved et ekstraordinært møde. Han prøvede endnu tre gange at træde tilbage, men hver gang blev han bedt om at starte igen. Men hvorfor er han stoppet så mange gange.

BLIV IKKE FOR LÆNGE

- Jeg mener ikke, man skal blive hængende for længe, siger han med et efterfølgende stort grin – han har jo siddet i næsten 40 år.

- Jeg er nu aldrig stoppet, fordi jeg har været træt af jobbet, men jeg synes, der skal nye til. De har så i flere tilfælde ikke holdt ret længe, og jeg kan da ikke se afdelingen hænge bagefter og være på vej ned, uden at jeg siger ja til at hjælpe til igen

- Jeg er glad for at kunne sige, at den bestyrelse, vi har nu fungerer meget fint. Alle gør det, de skal, så mine opgaver er begrænsede. Men mange gange har det været sådan, at nogle har ladet sig vælge, men ikke har udført opgaverne, og så har jeg sagt, nå, ja, men så gør jeg det.

- Jeg havde faktisk tænkt mig, at jeg skulle stoppe i 2005, men nu har jeg så besluttet mig til, at jeg gerne vil fortsætte til 2007, hvor Viking har 100 års jubilæum. Der er godt nok nogle i bestyrelsen, der siger, at de vil vælte mig inden, men det er nok mest for sjov. Jeg har aldrig været ked af at vende tilbage, men jeg synes da, at det har været for dårligt, at det har været nødvendigt.

OP- OG NEDTURE

- Det har bestemt gået op og ned i de mange år både med hensyn til det sportslige, det breddemæssige og det økonomiske, og selvfølgelig er det sjovest, når det kører godt. Og det gør det i øjeblikket, hvor vi har en flot fremgang med mange ungdomsspillere, og vi har også fået vendt økonomien til at være opadgående, så i øjeblikket er det skønt at være formand, siger Johnny Andersen uden at blinke.

GIVER ALDRIG OP

- Jeg giver aldrig op, og det er vel en af grundene til, at jeg har holdt så længe. Har man f.eks. kun fem til seks drenge til et hold, så må man ud og finde nogle flere, for selvfølgelig skal vi have hold i alle

aldersgrupper. Har man ikke det, så begynder det for alvor at smuldre.

- Der er mange positive ting ved at være med som leder. Noget af det mest positive er at se børnehold blive vinder af en række. At se børnenes glæde, når de bliver bornholmsmestre, det er herligt. – Negativt – nej, det vil jeg ikke sige noget om. Der har selvfølgelig været perioder, hvor det har været knapt så spændende, men jeg vil ikke kalde de perioder negative.

Johnny Andersen kan naturligvis fortælle om mange oplevelser fra dengang. Bla. hvordan man klædte om mellem træerne rundt omkring, fordi der endnu ikke var klubhuse, eller om hvordan man cyklede til udekampe uden på øen. Alt det er passé nu, hvor der er haller i alle de tidligere kommuner.

Johnny Andersen har ikke altid kun dyrket håndbold. Han har spillet fodbold i Viking, og har oplevet at spille på samme hold som sin far samt broderen Niller. Han har også vundet BM i bordtennis i double sammen med legendariske Arvid Mogensen, og endelig har han bokset, da han uddannede sig i militærpolitiet. Så han glæder sig meget til at møde bokseren Johnny Bredahl ved festen den 21. januar.

- Men jeg må nok sige nej til at bokse mod ham, da jeg jo er handicappet i øjeblikket, griner Johnny Andersen.

- Fremtiden tegner svær. Jeg synes, det er svært at få det der med ø-hold til at fungere. Det er lige før, jeg synes, det fungerer bedst, hvis de spillere, der vil noget, melder sig i samme klub, som man har set hos AaIF's herrer, tidligere i Vikings dameafdeling og nu i NH's.

Under festen for de to prismodtagere, sagde Johnny Andersen:

- Jeg er glad og meget beæret. Men det var nok også ved at være sidste chance. Jeg kommer ikke tilbage igen, når jeg trækker mig næste gang, sagde Johnny Andersen under stort bifald fra forsamlingen på Hotel Ryttergården. Og næste gang bliver

efter sigende, når Johnny Andersen har været med til at fejre Vikings 100 års-jubilæum i 2007.

TRÆNER FOR MORMOR

Om sin egen karriere som træner og leder kunne Johnny Andersen fortælle, at hans temperament passer bedst til at træne de små piger.

-Det var især sjov, da de første spillere begyndte at fortælle, at jeg også havde trænet deres mor. I dag fortæller de, at jeg også har trænet deres mormor, fortalte Johnny Andersen meget sigende om sin lange indsats i håndboldens tjeneste.

Erik A. Larsen, formand for DGI-Bornholm, stod for prisoverrækkelsen og sagde bl.a.:

- Din ansvarsbevidsthed er stor, og du gør hellere tingene selv, end du vil risikere, at de ikke bliver gjort.

IKKE MANGE JOHNNY'ER

Mads Larsen fra Sportmaster konstaterede, at ikke mange klubber har en leder som Johnny Andersen, og foruden den rare check på 2.500 kr. medbragte han et net med bolde, så Johnny Andersens otte børnebørn nu kan få hver sin bold at spille med.

Næstformanden i Viking Rønne, Tom Mikkelsen, kunne fortælle, at ingen af de øvrige seks bestyrelsesmedlemmer var født, da Johnny Andersen blev håndboldleder første gang som 16-årig.

- Du er en af de sidste rigtige Viking'er - dem med den store klubfølelse, og at du ikke har fået lederprisen før nu, det skyldes blandt andet, at du har set en større ære i at indstille andre til prisen. En pris, du har fortjent, fordi du er så ydmyg, roste Tom Mikkelsen.

ET RIGTIGT VIKING-PAR

Jo, Johnny Andersen har altid været Vikinger.

Der er ikke mange andre, der er med i

Vera og Palle Madsen blev viet i 1982. Tredjemanden på billedet er Jørn Ole »Downe« Kofoed, der også var med i mange år.

én og samme klub fra de er ganske unge til de kommer op og bliver »voksne«.

Men Viking/Rønne kan dog bryste sig af at have et par stykker, der oven i købet på et tidspunkt fandt sammen, fik børn og blev gift, nemlig Vera og Palle Madsen.

Den ældste af de to kom til Viking fra Vestermarie som 10-årig, mens Palle Madsen havde en kort karriere i KFUM (jo, det er rigtigt!), inden han startede i Viking.

Vera Madsen var altså 10 år, da hun kom til Viking og hun blev straks en af stamspillerne i sin årgang.

Hun nøjedes dog ikke med at spille selv. Allerede som 14-årig startede hun sin trænerkarriere, der stadig er i gang. Hun har stort set trænet på alle niveauer i Viking og senere Viking/Rønne, sidste år blev hun således mester med seniorherrerne.

Som spiller var hun fighteren over alle, og det var ingen tilfældighed, at hun var anfører stort set hele sin karriere. Det gjaldt, da hun var med til at vinde DM-bronze som ynglingspiller, og også da Viking/Rønne brillerede med fem sæsoner i landets næsthøjeste række.

Der skulle da også en skade til, før Vera

Vikings håndboldbestyrelse er i jubilæumsåret fra venstre: Kasper Hansen, Johnny Andersen, Tom Mikkelsen, Annika Mikkelsen, Bente Dam Hansen, Stig Wridt og Steen Andersen.

stoppede som spiller. Den kom, da hun var omkring 40 år, så hun har mange gode minder at se tilbage på.

Et enkelt år har hun også været med i bestyrelsen, så en person, der virkelig har prøvet det meste og gjort en stor indsats for Viking.

Palle Madsen var et naturtalent. Han var af en stærk generation af spillere, og han var således med på 3. divisionsholdet allerede som ynglingspiller – holdets Benjamin, blev der skrevet om ham.

Desværre kom han til skade på sit arbejde. Det gik ud over benet, og siden har det ikke været det samme for Palle.

Men efter karrieren som spiller, slog han sig både på dommer- og trænergerningen. Som dommer var han meget tæt på en divisionskarriere, og som træner er han gang på gang trådt til i Viking, når han er blevet

spurgt, og især hans arbejde med de bedste kvinder er kendt.

Han har dog også været »lånt ud« som træner, idet klubber som Standard og Nyvest har haft bud efter ham.

Parret Madsen har også to døtre, der har gjort sig i Viking. Den ældste, Abbie, blev meldt ind i klubben ved fødslen, det sørgede Oswald Jensen for, mens den yngste, Nikita, startede som spiller, da hun var fire år.

Som Vera siger det:

Viking har været en rigtig god klub at være i, og her hører vi til. Men der mangler hjælpere. Der er kun mig tilbage af de gamle. Jeg synes, der er for mange, der forsvinder som unge.

